

TULPENROUTE SWIFTERBANT

Dan maar op Koningsdag.

De tijd begint te dringen.

Her en der zijn al tulpenvelden gesignaleerd en foto's gemaakt.

Geposeerd en foto's gemaakt.

Bewonderd zonder foto's gemaakt.



We zetten koers naar de Kalverschuur. Dat blijkt een schuur zonder kalveren te zijn. Het is een informatiecentrum en doecentrum, in de buurt van Swifterbant in de Flevopolder. Van hieruit zijn routes uitgezet om de tulpen in alle kleuren te kunnen bewonderen. Er is een route voor mensen die er het liefst met de auto langs rijden. Een route voor mensen die er met de fiets op uit trekken. En voor wandelaars zijn er twee routes: een route van 10 kilometer en een verkorte versie van

5,5 kilometer. Wij kiezen de route van 10 kilometer. Na thee en koffie en twee koeken (om mee te nemen) gaan we op pad.

Onmiddellijk aan het begin van de route kunnen we een wandelbrugje over, daarna gaan we een bosachtig gebied in. Aan het einde van het bosperceel komen we op het Rivierduinpad. Daar zien we ons eerste veld aan onze voeten liggen, nou ja, er ligt nog een sloot tussen ons en de tulpen. Een man die aan komt rijden met een veredeld golfkarretje vertelt ons dat in de omgeving al veel tulpen zijn gekopt. "Er rijdt een machine en daarachter 10 Polen." Wie zijn wij om dit te betwijfelen. Tijdens het verloop van onze wandeltocht krijgen we steeds meer vragen over tulpen waar wij geen antwoord op hebben. Was die boer er nog maar.



Het Rivierduinpad is geen toevallig tot stand gekomen naam. We lopen hier in een oud rivierduingebied. Wie mocht denken dat in de polder alleen nieuw land is te vinden komt hier bedrogen uit. Op deze plek ligt juist zeer oud land.

De oudste nederzettingen dateren uit de periode van 6000 tot 400 voor Christus. Dat is natuurlijk een periode waar de pionierende boeren uit de jaren vijftig van de vorige eeuw niet aan kunnen tippen. Door dit

gebied stroomde een rivier, met de bekende naam IJssel. Ik heb een zwak voor het IJssellandschap. De nederzettingen uit die oude tijd lagen op de rivierduinen en de oeverwallen. In die oude nederzettingen zijn restanten van dieren en vogels gevonden. De cultuur die hier ontstond werd de Swifterbantcultuur genoemd. Grafvelden uit die cultuur zijn gevonden. Het is een overgangstijd tussen de jagende en verzamelende mens naar de landbouwende mens.



Wij zijn al overgegaan naar de tijd van de wandelende mens en gaan verder. Over het Zomerpad (dat ook in de lente begaanbaar is) naar het Kuierlattenpad. We ontmoeten koeien tegen de gekleurde achtergrond van tulpen en windmolens. Kan het Flevo-er? Aan de Visvijverweg stopt een auto. Een man en een vrouw stappen uit, nemen een klein kind uit de auto en slagen erin om de kleine in een draagzak te krijgen. Gedrieën gaat het gezelschap naar de dichtstbijzijnde tulp en maken foto's. Met vrouw. Met man. Met kind. Met vrouw en kind. Met man en kind. Met kind. Met man en vrouw lukt niet. Dan gaat het gezelschap weer terug naar de auto en speelt het leven zich in omgekeerde volgorde af.



We dwalen langs velden met tulpen. Langs kale velden. Langs gekopte velden. In de polder is veel mogelijk. We zien een man gestrekt op de grond liggen om een tulp te fotograferen. Zijn vrouw staat op gepaste afstand te wachten en geduld uit te oefenen. Even verderop herhaalt zich de echtelijke pose.



Via de Klokbekerweg (u weet wel: van de Klokbekercultuur) komen we op het wandelpad G38, met blaarkoppen en bijenhôtels. Dan zien we in de verte een stoel staan. Het is een replica van een meetstoel. Op meerdere plaatsen in de droogvallende polder waren meetstoelen opgericht om zo landmeters de gelegenheid te geven nauwkeurige metingen te laten verrichten. Er was toen geen GPS, gewoon een paar meetstoelen en landmeters en het is allemaal goed gekomen.

Via een slinger door de velden en over een erf komen we op de Visvijverweg. Vanaf hier is het rechtdoor naar de Kalverschuur waar onze auto staat. Daarna nemen we nog de gelegenheid om het bruisende Koningsfeest in Swifterbant van dichtbij mee te maken. We kopen twee ijsjes bij het 't Snackhuisje en voelen ons feestelijk.

Willem de Wandelaar

www.willemswonderlijkewandelingen.com